

Utrechtse domklokken luiden Pasen in Ref. Dagblad

7-4-2005

Kerkredactie

UTRECHT - Als morgen de nacht overgaat in de schemering van de dag, zullen ze spreken. Ruim 32 ton zingend brons zal de stilte van de paasnacht aan stukken scheuren. Omdat iedereen het moet weten dat niet de dood, maar het Leven het laatste woord heeft.

"Paasjubel", noemt de werkgroep Stedelijk Missionair Werk van de protestantse gemeente van Utrecht het. In een straat van vele kilometers rond de Utrechtse Domtoren zullen morgenvroeg alle slapenden omkwart voor zeven gewekt worden door uithuidig klokgelui. Tien luidklokken zijn het en samen heten ze de stem van de Domtoren. Ze roepen op tot kerkebezoek, tot vreugde bij huwelijken, tot rouw bij een begrafenis. Hoelang ze er al hangen, daar

boven in de toren? Niemand weet het precies. Maar de geschiedschrijvers sluiten niet uit dat ze er zelfs al waren bij de eerste bouwstop van de Domtoren, in 1328.

In 1342 kregen ze hun plaatsjes in een voorlopige klokkensstoel die op de torenstomp van 27 meter hoogte werd gezet. In 1356 werd de definitieve klokkensstoel in gebruik genomen. Eigenlijk vormt die klokkensstoel een eigen toren binnen de Domtoren. Alleen zo kunnen de enorme krachten worden opgevangen die bij het luiden van de grote klokken vrijkomen.

In 1505 werd de klokkensstoel vernieuwd om plaats te kunnen bieden aan maarsliefst dertien nieuwe luidklokken. Gegoten door de beroemde klokkengieter Gerard van Wou. In 1664 werden zeven Van Wouklokken verkocht om een nieuw cartillon te kunnen bekos-

UTRECHT - De Utrechtse Domtoren.

Foto: RD, Anton Dommerholt

tigen. Maar in 1982 werd de zeventiende-eeuwse vergissing hersteld en werd het aantal luidklokken weer tot het oorspronkelijke aantal aangevuld.

Hoe het klinkt als dat koor in

gend", zegt ze zacht. "Vender heb ik er geen woorden voor."

Luiden, dreunen, roepen, zingen. Een lawine van geluid die vanuit de toren over de stad wordt uitgestort. "Volluiden", heet het in het jargon van het klokkensluidersgilde van Utrecht. En vol klinkt het. Klanken die over elkaar heen buitelen als golven in de branding. Geluid dat uit de galmgaten spettert. Krennen zal morgenvroeg de klokkensstoel. Zweeten zullen de klokkensluiders die met hun volle gewicht aan de touwen hangen. Het bimbam gaat langzaam maar zeker over in een ritmische cadans. Steeds harder, sneller.

Tot het bronzen klokkenkoor op sterkte en toonhoogte is en de luiders niets anders hoeven te doen dan de slingerende touwen in bedwang houden.

Buiten zal een groep mensen zo rond zeven uur het klokkengezang overmenen. Terwijl de

lucht nog natrit, zullen mensen stemmen de neerzakkende stilte weer optillen. En wat klokken niet kunnen, dat kunnen mensen wel: klanken vullen met woorden. Woorden die verkondigen dat het Pasen is geworden.

De nacht is vergaan. De duisnis moest wijken voor het licht dat, laat na de sabbat, boven de horizon uitklom. Een engel de Heeren daalde af van de hemel. En de aarde dreunde toen hij steen wegrilde van de deur van het graf. En de wachtters? Als den werden ze, toen de Leven de dood van Zich wierp en uit het graf trad. Voor de dood waren ze niet bang, maar voor het leven sloegen ze op de vlucht. Vreemde vrouwen zijn de eersten die van de engel het paasevangelie horen dat sinds die eerste paaszonntag als klokgel over de wereld gaat. "Hij is hier niet, want Hij is opgestaan."